

JO WATSONOVÁ

Svatba naok

*Když na dovolené narazíte na svého ex,
chce to pořádný plán!*

Svatba naoko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jo Watsonová
Svatba naoko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JO WATSONOVÁ

Svatba naok

Věnováno všem mým fanynkám,
které mi svými příběhy pomohly při psaní knihy,
všem ženám, které kdy prahly po sladké pomstě, a taky Depeche Mode.
(Až prodám 100 milionů knih a budu slavná a bohatá,
tak mi doufám přijdete zahrát na oslavu narozenin.)

Tato kniha je literární fikce. Jména, postavy, místa
a události jsou výsledkem autorčiny fantazie.
Každá shoda se skutečnými událostmi, místy a osobami,
živými či zemřelými, je ryze náhodná.

PROLOG

Den D – před rokem

Sotva jsem došla k domovním dveřím, hned mi bylo jasné, že něco není v pořádku.

Intuice? Šestý smysl? Říkejte tomu, jak sami chcete. Prostě jsem to věděla.

Všechny problémy toho dne zaviniily střevíčky. Právě střevíčky mohly za to, že jsem se domů vrátila dřív, byla to jejich vina, že jsem dostala padáka. Uznávám, že za moje ranní zpoždění střevíčky nemohly – to zavinil budík, který se podrazácky rozhodl stávkovat.

Když jsem si konečně přes clonu ospalosti uvědomila, že nezvonil, bylo už příliš pozdě. Už jsem to nemohla včas stihnout do práce. A když říkám do *práce*, myslím tím své zbrusu nové zaměstnání – zaměstnání svých snů – místo asistentky módního redaktora v časopise *Glamorous Girl*. Životně důležitý časopis pro „každou originální, vášnivou i fantasticky moderní jihoafrickou dívku“.

Teprve jsem tam začínala, proto jsem se zoufale snažila působit jako ztělesněná dokonalost, zdvořilost a ochota. Ať už šlo o zásadu, že latté se musí servírovat o teplotě 97,7 °C bez cukru, zato s pěnou ze sójového mléka a s popraškem bio kakaá přímo z podhůří And, nebo o příkaz, že deset minut před příchodem šéfky je nutné zapálit svíčky s jasmínovým a levandulovým aromatem – brala jsem to jako zákon.

Zkrátka, úslužností jsem se mohla přetrhnout.

No jo, přiznejme si na rovinu, že slovo *asistentka* je pouze naleštěný eufemismus pro *otrokyni*. Když mi tedy došlo, že nestihnu včas zapálit vonné svíčky ani vyzvednout latté, zpanikařila jsem – a to až natolik, že jsem z domova vypadla bez zmíněných *nesnesitelných, vražedných a celkově destruktivních bot*.

Povíme si o nich něco víc. Nebyly to obyčejné boty, kdepak, byly to střevíčky značky Christian Louboutin, vhodné-tak-maximálně-na-pařížské-módní-molo-a-ne-pro-fungování-běžného-smrtelníka. A shodou okolností sehrály hlavní roli v mém vyhazovu.

A v té ranní panice, jejíž vinou jsem si zapomněla střevíčky přibalit, jsem jenom taktak stihla stáhnout si vlasy do ledabylého uzlu a hodit na sebe včerejší pomuchlané tričko a džíny, jež jsem sebrala rovnou z podlahy.

To oblečení představovalo mnohem větší průšvih, než byste tušili, protože ve zmíněném časopise bylo rouháním objevit se v něčem jiném než v nejmódnějším ohozu. Při pohledu na sandály crocs a kabelku z ložského výprodeje všichni kolem sebe cákají svícenou vodou a mumlají latinské modlitby v obavě, že je posedne démon špatného vkusu.

A když jsem tedy konečně dorazila do práce, mizerně oblečená, bez dechu, bez střevíček, zato s hodinovým zpožděním, musela jsem počítat s pekelnými důsledky.

Moje šéfka na mě zběsile syčela kvůli chybějícímu svíčkovému aromatu a její zástupce Cedric se přitom svíjel v křečích kofeinového abstinence, za což mohla opožděná dávka kofeinu z latté.

A bylo ještě hůř.

O dvě hodiny později se hysterický módní návrhář začal dožadovat lodiček Louboutin, protože se chystalo focení nových modelů. Mimochodem, ty krápy pro mě představovaly zlověstný zdroj stresu hned od začátku. Do Jižní Afriky dorazily letadlem včera večer a šéf mě pověřil jejich vyzvednutím. A když jsem ráno zahanbeně přiznala, že zůstaly doma... no, jistě si to dokážete představit.

V polední pauze jsem skočila do svého auta a svištěla domů pro střevíčky. Měla jsem přesně hodinu na to, abych se s nimi vrátila před začátkem focení.

Smykem jsem to řízla na příjezdovou cestu, popadla klíče od domu, přiběhla k domovním dveřím, strčila klíč do zámku a otočila jím –

Ale...

Něco mě zarazilo.

Něco mi říkalo, ať *nejdu* dál.

Něco tam příšerně nesesedělo.

Nervózně jsem se rozhlédla. Všechno vypadalo normálně. Peter na protější straně ulice měl televizor puštěný nadoraz jako obvykle, ta hnusná čivava v čísle 45 běhala jako obvykle kolem zahrady a ňafala na neviditelného nepřítele, moje sousedka Mildred zalévala své hortenzie.

Tak proč jsem váhala?

Odhodlaně jsem se nadechla a pootevřela dveře.

Všechno se zdálo v pořádku.

Všechno zůstalo přesně tak, jak jsem to nechala.

A přitom tam nesesedělo vůbec nic.

Proklouzla jsem chodbičkou ke kuchyni, kde jsem našla střevíčky hřaduující u kávové konvice. Opět se mě zmocnil ten přízračný pocit... *někdo je v domě*. Zamrazilo mě v zádech, protože téměř vzápětí se mi to podezření potvrdilo.

Vrrrrzzzzzzzzzz... Zvuk vycházel z ložnice přímo nade mnou.

Do prčic, do prčic, do prčic, někdo se vloupal do domu!

Skočila jsem k zásuvce s příbory, vytáhla ten největší nůž, jaký jsem měla, a současně jsem druhou rukou zběsile hledala na mobilu číslo na policii a snažila se za nic na světě neupustit střevíčky.

„Policie! Pomoc, mám v domě lupiče! Číslo 47 na Mendelssohn Road, Oaklands. Rychle!“

Co teď? S ničím takovým jsem ještě neměla zkušenosti. Co se má dělat dál? Mám se schovat, evakuovat se, zaútočit na vetřelce, ječet? Nebo snad všechno dohromady?

Během vteřinky jsem se rozhodla odtud *vymáznout*. Sotva jsem však jednou nohou překročila práh domu, dolehl ke mně další zvuk.

Tentokrát zněl jinak.

Bylo to... Znělo to jako...

Krev mi ztuhla v žilách.

Ale copak je to možné? Trevv je v práci. Trevv mi tvrdil, že má děsně důležité jednání u soudu. Poslední stání významného klienta. Vlastně právě teď. Před hodinou jsem mu zavolala z obchodu a říkal, že už je u soudu.

Je u soudu, hernajs!

Pustila jsem se do schodů.

Další zvuky.

Dva hlasy?

Ale to je přece nesmysl... nebo ne?

Jak jsem stoupala po schodech, zvuky sílily. Ani nevím, kdy přesně jsem pochopila, o jaké zvuky jde či co uvidím, až otevřu dveře. Prostě jsem to věděla.

Jedna věc je nacytat svého partnery s jinou ženou, ale úplně jiné je nacytat je přesně v tom okamžiku, kdy ta druhá vrcholí. Byla obrácená tváří ke dveřím, seděla na Trevvovi rozkročmo a nabízela mi výjev, jenž se mi vpálil do mozkové kůry. Hlava zvrácená dozadu, páteř prohnutá jako luk, ústa dokořán a vysoký, teninký sten. A jako by to nebylo vypovídající až dost, pro jistotu přihodila pár slůvek:

„Jo, Trevvy, jo. Oh můj bože, oh můj bože, oh Trevvy. Jo! Jo! Ách, ách, ách.“ (Hek, hek, hek.) *„Už budu!“* (Dlouhý teninký sten.)

Echm... řada věcí tady neseděla, tedy, když vynechám to základní. *Za první*, kdo ksakru takhle ječí v posteli? Nikdo! Sex není zase tak skvělý, aby člověk svým kvílením zabrousil až do zvukové škály del-fínů. *Za druhé*, co to měla hernajs na sobě? Byla navlečená do koženého ocvočkovaného oblečku jako v pornu. A jako by to nestačilo, Trevv měl oči zavázané kravatou, kterou jsem mu koupila k předloňským Vánocům a... *OCH PROBOHA... to jsou skřípce na bra-davky?*

Zvedl se mi žaludek.

A za třetí, kdo je ta tajemná žena bez sebemenší známky celulitidy, bez jediné strie, bez jediné tukové buňky? Copak skutečně existuje tak zatraceně dokonalá bytost?

... a najednou jsem znala odpověď.

Tess.

Tess Blackmanová.

„Kolegyně“ mého přítele. Žena, kterou jsem k nám opakovaně pozvala na večeri. Žena, které jsem volala pokaždé, když jsem Trevva

nemohla sehnat, protože mi bylo jasné, že spolu zase dřou na případu pozdě do noci, i když Tess by správně měla být doma se svými nejbližšími. Koneckonců, měla přece snoubence!

Bože, já ale byla *husa*!

Ale u toho ta show ještě nekončila. Tess měla stále ještě zavřené oči, když Trevv začal slastně chrčet. Zpocenýma rukama po ní lačně šátral, klouzal jí po těle, přidržel si ji.

Rychleji.

Tvrději.

Hlasitěji.

Zkameněla jsem. Těžko říct, jak se zachovat, když vidíte přítele, jak po třech společně prožitých letech strká penis do míst, jež vy si ani nechcete představovat, natož je vidět v plném denním světle.

Jakmile jejich společné postkoitální hekání odeznělo, Tess otevřela oči a spatřila mě stát ve dveřích. Zatvářila se naprosto nepopsatelně. Šok a děs a strach, to všechno v jednom klubu. A potom zavřískla.

Trevv se ohlédl – tedy až potom, co ho trklo, že Tess neječí v náhlém spontánním orgasmu – a civěl přímo na mě. A poté udělal něco vážně šíleného. Nečekaného. Chytil Tess za ruku a odtáhl ji na opačnou stranu postele.

„Anne, prosím... Tohle přece nechceš.“ Trevv zvedl ruce nad hlavu, vzdával se, rysy stažené hrůzou. Tess už jen hystericky mektala.

Co se kčertu děje? To *já* dostala kopačky! To já bych tady měla dělat scénu, ne? Zamířila jsem k nim, ale tím se všechno ještě zhoršilo.

„Anne, prosím. Prosím.“ Najednou žebrou. „Zamysli se nad tím, co chceš udělat. Uznávám, jsem svině, ale tohle není řešení. Prosím tě, nedělej to.“

A pak se všechno semlelo naráz. Pokoj se během vteřiny naplnil uniformovanými policisty. Už jsem se chystala jim vysvětlit, že můžou klidně jít, když mě předběhl Trevv.

„Má nůž. Chtěla nás zabít!“ zařval s ukazovákem namířeným na mě.

Jaký nůž? Sklopila jsem oči a uvědomila si, že v ruce svírám obrovský kuchyňský nůž, který je špičkou namířený k těm dvěma na posteli.

Chvatně jsem se pustila do vysvětlování. „Nechtěla jsem –“

„Madam...“ Jeden z policistů mě přerušil a začal se ke mně plížit jako k rozzuřenému pitbulovi, co nedostal týden nažrat. „Odložte zbraň.“

„Přísahám, je to jinak, než si myslíte, snažila jsem se jenom –“

BUM! Oblíčejem k podlaze, zápěstí v poutech.

V tom okamžiku se mi přihodily dvě opravdu bolestivé věci: za prvé nůž sklouzl a rozřízl mi celou dlaň, a za druhé třpytivý, patnáct centimetrů vysoký podpatek pohádkové drahého střevíčku Louboutin se ulomil, mrtvě se odkutálel a zmizel pod postelí. A když mě vlekli z ložnice, ohlédla jsem se a spatřila Trevva, jak pevně svírá Tess v objetí a něžně ji líbá na čelo.

„Všechno bude v pohodě, pusinko, všechno bude v pohodě.“

1.

Na střevíček Louboutin s ulomeným podpatkem není pěkný pohled.

Na nahou ženskou sedící obkročmo na vašem snoubenci taky není pěkný pohled.

Na vašeho přítele se skřípci na bradavkách už vůbec není hezký pohled.

Ale víte, co je ještě horší?

Zkuste si posedět v zadržovací cele.

Z šoku jsem se celá klepala. Srdce se mi zmítalo v návalech adrenalinu. Bylo mi na zvracení a cítila jsem se totálně mimo... Mozek mi svištěl jako křeček pádící na plné pecky v běhacím kole.

Co se vlastně stalo? Vážně byl? S ní? Takhle? Nesmysl. To je určitě nedorozumění, protože když jsem si to naposledy kontrolovala, Trevv byl nejenom můj přítel, ale co nevidět měl povýšit na mého snoubence! Ne snad, že by mě už požádal o ruku, ale věděla jsem, že to je na spadnutí. Svědčilo o tom ledacos...

Za prvé, měli jsme rezervaci na večeři v mé oblíbené restauraci. Za druhé, v odpadkovém koši jsem našla účtenku z hodně luxusního klenotnictví (bliká červená kontrolka). Za třetí Trevv to netušil, ale dnes ráno jsem na zadním sedadle jeho vozu zahlédla mamutí kytici rudých růží. (Prokristapána, jaké větší znamení ještě potřebujete?)

Trevv měl v plánu požádat mě o ruku. Dnes večer! A já měla v plánu odpovédět ano, protože – i když jsme se poslední dobou plácali v menší krizičce – jsem ho milovala a zasnuby byly přesně tím lékem, který jsme potřebovali k novému nakopnutí do další fáze naší zamilovanosti. A jo, už jsem se nemohla dočkat, až se vezmeme!

A kamarádky mi moje podezření houfně potvrzovaly. Moje depilátorka (která tam dole umí zázraky), moje kadeřnice a kosmetička i manikérka, která mi včera hýčkala nehty, abych mohla na Instagramu předvádět dokonalé fotky svého nového zasnubního prstýnku. Všechny kámošky se shodly – jednoznačně se bude konat žádost o ruku. Tak proč, *do prdele proč*, musí šoustat jinou?

Vztekle plesknu dlaní do lavice a syкну bolestí. Obvaz mě ani zdaleka neochránil a řezná rána po noži se krutě rozbolela.

Nebolela mě jenom ruka, ale i hlava, protože jako bourací kladivo mě k podlaze tvrdě srazili dva policisté. A jako by to nestačilo, společnost mi dělala feťacka v těžkém abstáku, vráscitá bábina, která brebentila o „invazi“ (čert ví, co si pod tím představovala), a mladá šlapka (tedy, pokud si ta děvenka nevyrazila v halloweenském kostýmu mimo sezonu).

Zoufale jsem prahla po minutce samoty, ale se soukromím se tady nepočítalo. Záchodová místa stála úplně bez zástěny a smrděla močí a kyselými zvratky. Minimalistický styl cely doplňovala otráskaná

betonová výlevka, jeden ukapávající kohoutek a amatérsky vyrobený držák na toaletní papír.

„Zač tě zašili, kočko?“ oslovil mě chraplavý hlas. Ohlédla jsem se a ocitla se tváří v tvář téměř nahému nadru.

„Uchrm...“

„Jo, mimochodem, já jsem Angel.“ Žena ke mně natáhla ruku a já ji stiskla v obavě, abych neurazila; v jemnějších finesách vězeňské etikety jsem se zatím neorientovala.

„Já vlastně nevím.“

Žena pohrdavě zafrkala: „Mluvíš mi z duše, kočko. Občas mám dojem, že se do mě policajti navážej čistě ze zvyku. Za poslední měsíc tu jsem potřetí.“

„To mi povídej,“ připojila se starší feťačka. „A já přitom nedělám nic horšího, než že varuju lidstvo před blížící se invazí.“

Angel po mně mrkla a zvedla oči ke stropu. „Ale jistě, jistě, Margie, my víme. Lítající talíře a zelení mužíčkové –“

„Nejsou zelení, jsou šedí!“ štěkla Margie dopáleně.

„Růžoví, fialoví, modří, mně je to fuk.“ Angel se neobtěžovala skrýt jízlivost.

Vzápětí se Margie zcela bez varování vymrštila a zaskočila mě, protože bych ani ve snu nečekala takovou mrštnost od člověka, co kouká na stovku z té bližší strany.

„Právě o tom mluvím, hernajs! Teď se mi vysmíváš, ale jen počkej, až sem dorazí se svými rentgeny a odběrovými zkumavkami a hejblaty na ovládání lidskýho mozku! Jen počkej, až nám změní DNA a předělají nás na poslušný roboty a –“

Margie ani nedopověděla, když slízla od Angel pěstí. Mimozemšťanka jí ránu vmžiku vrátila a vzápětí přede mnou vypukla scéna jak z parodie na manželskou rvačku, před kterou jsem neměla kam

couvnout. Margie vřískala něco v tom smyslu, že pyramidy slouží jako majáky pro mimozemské lodě a v celosvětovém spiknutí že má prsty Tom Cruise, zatímco Angel jí posměšně houpala nahými ňadry pod nosem. Do sporu se zapojila i feťáčka, jež začala vydávat chechtavé skřeky, čímž všeobecnou hysterii ještě vylepšila.

Byla to pro mě nová a otřesná zkušenost, takže jsem se pozpátku vmáčkla do kouta. Pochopte, byla jsem hrůzou bez sebe. Dobře jsem věděla, jak to v lochu chodí. Zнала jsem to z filmů.

A já sem nepatřila.

Opravdu, ale *opravdu* jsem do vězení nepatřila.

„Slečno Andersonová.“ Jeden z bachařů přistoupil k mříži a odemkl ji. „Můžete jít.“

„Och, díkybohu!“ Strašně se mi ulevilo a z cely jsem doslova vypadla. Po svých spoluvězeňkyních, které se teď v jednom klubku rvaly na podlaze, jsem se ani neohlédla. Vstoupila jsem do čekárny policejní stanice a tam jsem spatřila *jeho*. Udělalo se mi mdlo.

Advokáta v něm člověk poznal na první pohled: prozradil ho typický elegantní černý oblek a netrpělivé cvakání drahou propisovačkou značky Montblanc. Konečně si mě všiml.

„Přišel jsem tě zachránit!“ usmál se na mě samolibě a ohlédl se po policistce za recepčním stolem. „Většinou lidi dostávám za mříže, ne na svobodu.“ Pousmál se, vytáhl vizitku a se spikleneckým mrknutím ji postrčil k ženě na opačné straně stolu. „Advokát... kdybyste ho někdy potřebovala.“ Nikdy nevynechal příležitost šířit svůj věhlas. Ani teď.

„Anne...“ S odzbrojujícím šarmem došel ke mně a uchopil mě za ruce. „S Tess jsme se shodli, že stáhneme obvinění. Uznáváme, že pro všechny z nás šlo o dost vypjatou situaci a tobě prostě ujely nervy. No, naštěstí se nikomu nic nestalo.“

Nikomu se nic nestalo? „Cože?“

Byla jsem v šoku. Vždyť to je přece sprostá urážka! Kde je kčertu omluva, na kterou čekám? Kde je jeho provinilý ruměnc? Proč si nepřipadá jako bídný zrádce a úpěnlivě mě na kolenou neprosí o odpuštění?

„Ty s Tess?“ zopakovala jsem zoufale. „Odkdy to jsi ,ty a Tess‘?“ Hlas se mi roztrásl a vzápětí je následovala i kolena. Cítila jsem se dost bídně, zvlášť pod jeho pohledem.

„No tak, Anne. Buďme k sobě upřímní.“ Naklonil hlavu k rameni. „Už nějakou dobu to mezi námi nefunguje. Měli bychom se chovat dospěle a přiznat si to. Ne?“ Znovu hlava k rameni. Ten shovívavý tón hlasu se mi hnusil.

„Ale... ale...“ vykoktala jsem a zavrtěla hlavou, jako bych tomu absolutně nemohla uvěřit.

Někde se stala chyba. Trevvovi očividně dali nesprávný scénář. A navíc si v něm nalistoval nesprávnou stránku k nesprávné scéně...

„Ale co ta dnešní večere v Piccolo Primi?“ kníkla jsem.

„Chtěl jsem si promluvit o nás, povědět ti o Tess a –“

Skočila jsem mu do řeči: „Jasně. Chtěl jsi mi říct, že s ní to byl jen příšerný omyl, že to nic neznamená. No, a pak jsi mě chtěl požádat o ruku a já bych řekla ano, protože jsme spolu už dva roky a pořád se milujeme a budeme spolu šťastní nadosmrti.“ Slova mi svištěla z úst nekontrolovatelně jako kulky. „Poslyš, nemá cenu si nalhávat, že mezi námi to poslední dobou extra klapalo, ale tím si přece projdou všechny páry. Je to úplně normální a zasnuby to všechno dají do pořádku.“

Trevv na mě zíral s výrazem absolutního ohromení. Pomalu přikývl, jako by se snažil pochopit, co ode mě právě teď slyšel, a potom si zamyšleně začal třít bradu.

„Jak tě vůbec napadlo, že tě požádám o ruku?“

„Trevve, našla jsem účtenku za ten prstýnek a u tebe v autě jsem zahlédla kytku červených růží.“

„Ale ty nebyly pro tebe, Anne!“

„Co-co?“ V hlavě jsem měla prázdno. Trevvova odpověď mě šokovala skoro stejně jako pohled na ty dva v posteli. „Ale... ale já si nechala udělat nehty! Budeme se brát! Vezmeš si mě...“

Sotva jsem to řekla, naráz mi došlo, že jsem ubohá a šílená. Proč bych měla stát o manželství s mužem, který mi právě zahnul? Do prdele, kde mám mozek, když ho potřebuju nejvíc? Navzdory všemu jsem se však rozhodla mluvit dál, zahodit i tu sebemenší molekulu sebeúcty, která mi snad zůstala.

„... protože ona pro tebe nic neznamená. My dva se milujeme a já se stanu tvou ženou.“

Trevv ke mně přistoupil blíž a poprvé jsem mu z očí vyčetla upřímnost. „Myslím, že bychom to měli probrat venku.“

Hlasitě jsem polkla. „Takže pro tebe nic neznamená?“ Trevvův výraz byl výmluvnější než slova. „Propána, to není jenom úlet! Miluješ mě ještě? Jak jsi mi to mohl udělat? Jak dlouho už to mezi vámi trvá?“

„Pšššš,“ snažil se mě Trevv uklidnit, protože jsem postupně a nezvladatelně přecházela do jakouti. „Pojď přece ven. Začíná to být kapku trapné.“ Zkusil mě obejmout kolem ramen, ale tahle předstíraná starostlivost mě naštvála ještě víc, a náhle mě zahltil tak šílený vztek, že mě málem srazil na kolena.

„Trapas? *Trapas?*“ zavřískla jsem jako mýval se vzteklinou. „Když tě nacytám v posteli s tvou kolegyní, je to podle tebe trapný?“ Nakreslila jsem do vzduchu rozmáchlý vykřičník a několik policistů se k nám otočilo a zíralo.

„Pšššš,“ sykl Trevv a rozpačitě mžikl kolem sebe. „Anne, tohle je nepatřičné chování!“

„Říkáš nepatřičný?“ ječela jsem zhnuseně. „Tak já ti teda povím, co je nepatřičný! Nachytat tě se skřipci na bradavkách, tak!“

Teď už nám pozornost věnovali všichni z přítomných. Někteří z policistů dokonce zapomněli na rozdělanou práci, jen aby jim nic neušlo.

„Jo, a díky za tip na další využití kravaty, cos ode mě dostal jako dárek! Zvláštní, že ten prodavač se vůbec nezmnínil, že se dá při sexu taky použít jako páska na oči!“

Trevv už zuřil. „Padej ven, Anne!“ poručil mi stroze. *Chápete tu do nebe volající drzost?*

„Nepůjdu! Nechce se mi!“ dupla jsem si jako trucovité batole. „Promluvíme si o tom tady! Snad ti není trapně? Je to trapnější, než když jsem tě nachytala v naší posteli s jinou ženskou? Kdepak, to ti trapný vůbec nepřišlo, tak za co se stydíš teď?“

Místností zašumělo sborové zalapání po dechu a jedna z policistek znechuceně mlaskla.

„Parchant!“ otipovala Trevva a přitom ho vraždila pohledem, za což jsem jí byla velice vděčná. Vzápětí se ozval další výkřik, rozběsněné hulákání Angel z cely v sousedství. „Mělas mu ho ufiknout!“

„Anne.“ Trevv zvolil tak odporově rozvázný tón, že bych ho nejradši zaškrtila. „Podle mě by ses měla zítra zastavit a sbalit si všechny svoje věci.“

„Ty po mně chceš...“

„Aby ses odstěhovala. Ano.“ Opět naklonil hlavu k rameni.

„Ale... ale, je to můj domov!“

„Přesněji vzato je to *můj* dům. Tys v něm jenom bydlela.“

„Že jsem tam jenom bydlela? Nic víc?“ Trevvova slova mě zabolela, naznačovala totiž, že jsem byla pouhým hostem v jeho domě. V domě, který jsme spolu sdíleli už rok a půl!

Tentokrát naklonil hlavu k pravému rameni. „Nemůže si tě k sobě vzít sestra? Nebo některá z milionu tvých kamarádek a sestřenic?“ Z té blahosklonné jízlivé rady jsem viděla rudě. Moje kamarádka Trevv odjakživa nesnášel.

Vzít si mě k sobě? Copak jsem nečesaný, zblešený pouliční vořech, co hledá domov?

A ten hnusák mě ještě dorazil: „S Tess logicky nečekáme, že by sis všechno zvládla odstěhovat najednou, tak si vezmi aspoň základní věci. Oblečení, toaletní potřeby.“

„Nó, to je od tebe a Tess moc ušlechtilý!“ Její jméno jsem vyplivla jako otrávený bonbon nebo vražedný bacil. „Panečku, ty a Tess se ke mně chováte tááák velkoryse!“

„Sbohem, Anne.“

Ten parchant měl tu drzost políbit mě na čelo a jen tak si odkráčet. Dívala jsem se za ním, jak se blíží ke dveřím, ale než stihl zmáčk-nout kliku, zmocnila se mě šílená panika. Nepřála jsem si, aby odešel. Navzdory tomu, jak mi ublížil, jsem ho nechtěla ztratit.

„Trevve! Počkej!“ Zpanikařený hlas se mi zlomil, hrdlo se mi se-vřelo. Ohlédl se. Vypadal už trochu podrážděně, ačkoliv se ze všech sil snažil udržet tenký nátěr „profesionálního právníka“, který tu zanechal.

„Ano?“

Otevřela jsem ústa, ale nenašla jsem jediné slovo, jímž bych vy-jádřila své emoce. Vařila se ve mně směs zuřivosti a zoufalství – navíc zamlžená zmatkem, šokem, který jsem ještě nerozdýchala. „Nic, Trevve. Nic a všechno.“

Trevv jen nepatrně potřásl hlavou, otevřel dveře a vyšel ven. Viděla jsem, jak v pohodě míří ke svému autu, jako by šel na procházku po pláži. Na sedadle spolujezdce na něho čekala Tess. Na *mém* sedadle spolujezdce. A pak odjel, zmizel mi ze života.

Asi v šesti jsem dělala kotrmelec na nejhořejší příčce parkové prolézačky a slítla jsem dolů tak tvrdě, že mi náraz vyrazil dech. Pár minut jsem naprázdno lapala po vzduchu, než se mi konečně povedlo dostat trochu kyslíku do pálících plic. Byl to jeden z nejhrůznějších okamžiků mého života. Byla jsem přesvědčená, že umřu.

A právě tak jsem se cítila při pohledu na Trevva odjíždějícího s Tess.

No, a potom to všechno šlo prostě od deseti k pěti. Hrůzy toho dne – konkrétně šlo o třináctý leden, a dokonce ani nebyl pátek – jako by nebraly konce. Ani náhodou. Mezitím jsem beznadějně prošvihla focení nových modelů, o rozbitých louboutinkách ani nemluvě.

Moje šéfka Sonja je bohyní módy. To ona ze svých dokonalých úst vydává jednoslabičné signály, co je módní a co ne. Špičaté rysy a pronikavě modré oči jí rámovalo nepřírozeně lesklé černé mikádo. Byla vyčouhlá a hubená jako ramínko na šaty, takže se mohla předvádět ve všech těch úžasných kusech oblečení, jež jí provanuly kanceláří. Šuškal se o ní, že se pořádně nenajedla už od roku 1998 a na živu ji udržuje jen dieta z mrkvové šťávy a kapusty. Měla zářivou pleť, rty jí jiskřily nejmódnějším odstínem lesku na rty a působila tak přirozeně elegantně, že by ji stačilo zatavit do igelitové fólie a mohli by ji distribuovat jako výtisk časopisu *Vogue*.

Navíc měla proslule britký jazyk, vražedně zarytou ctižádost a extra velké koule, díky čemuž zvládala brutálně převálcovat i konkurenční manažery mužského pohlaví.

A právě tahle šéfka si mě předvolala do kanceláře.

„Rozumím správně, že dnes vás zatklí za pokus o vraždu?“

Prohodila tu otázku s absolutním nezájmem a neproniknutelným pohledem, jako by civěla přímo skrz mě.

„Ale to bylo nedorozumění, vyložili si to nesprávně –“

Sakra, jak se o mém zatčení vůbec dozvěděla?

„Ale ne, vy mi nerozumíte, drahoušku. Nachytala jste přítele při nevěře. Možná jste měla sto chutí ho maličko zmrazit... To dovedu pochopit.“ S úsměvem se zvedla z ergonomické židle a ladně přepřelula k oknu, kde se zadívala na panorama Johannesburgu. „Co ale nemohu tolerovat, je znemožnění práce s objednaným fotografem, nemluvě o střevíčkách, které sem Christian speciálně pro tuto příležitost poslal. *Víte, na kolik nás ta zrušená fotografická seance přišla?* Najmout si velbloudy není za hubičku.“

„Velbloudy?“

„O etiopských uprchlících nemluvě,“ zapištěla módní manažerka, jinak mladší xeroxová kopie Sonji. „V téhle kolekci se snažíme inspirovat stylem chudších vrstev třetího světa. Umíte si představit vizuální výpověď těch podvyživených dehydrovaných dětiček nazutých do střevíčků značky Louboutin?“ Teď už nepokrytě zuřila. „Ale vy jste to všechno musela pojebat!“

Sonja přikývla. „A proto máte padáka.“

Mezi námi, mně bylo jasné, že kvůli tomu průšvihů nejspíš – vlastně stoprocentně – přijdu o práci, přesto mě vyhazov zaskočil. Zavařila jsem si pořádnou kaši a teď jsem se v ní plácala až po krk. Spravit to nejspíš už nešlo, stejně jako ty střevíčky. Celá ta záležitost v sobě jistě skrývala nějaké poučení, poselství, ale neměla jsem náladu po něm pátrat. Žádná omluva neexistovala, tak jsem mlčky jen

udělala čelem vzad a snažila se vypadnout z kanceláře dřív, než začnu hlasitě brečet.

„Ach, a Annie,“ hodila za mnou ještě mrcha hnusošéfka, „pokud budeš ještě někdy dělat v módním průmyslu, což je vysoce nepravděpodobné...“,“ zatvářila se, jako by ji ovanul puch zkažených vajec, „snaž se nenosit chlapecké džíny. Už dvě sezony letí jiný styl.“

Konečně mě dorazila poslední dýkou do zad a já vyšla ven. Takhle skončila moje práce snů v nejluxusnějším módním časopise v Jižní Africe. Hnusná tečka mým ambicím stát se módní šéfredaktorkou.

Prošla jsem okázalým pozlaceným vstupním vchodem na ulici a sklesle zůstala stát na chodníku. *Co teď?* Popošla jsem o pár zoufalých krůčků a přiznala si, že nohy mě prostě neunesou. Opřela jsem se o nejbližší věc, která byla po ruce, což byl kontejner s odpadky, a sklopila jsem hlavu. *Do prdele, co teď?* Tonula jsem v temné propasti beznaděje a kašlala jsem na to, kdo mě tady uvidí...

Vlastně ne tak docela, protože když mi jakási laskavá duše vtiskla do dlaně pětidolarovku se slovy, ať si koupím něco teplého k jídlu, trklo mě, že se sebou musím něco udělat. Můj zmučený a zakalený mozek se však nevzmohl na lepší řešení než vyrazit do práce za kámoškou Jane. Na částečný úvazek pracovala jako asistentka v zubní ordinaci svého otce-zubaře, zatímco sama zubařinu teprve dodělávala na fakultě. Otec si přál, aby poznala fungování v branži ze všech stran, protože měl v plánu jí svou ordinaci přenechat. Nebyla jsem si jistá, jestli je Jane z té vyhlídky nadšená, nicméně já osobně děkovala bohu, že ordinace je jenom pár bloků odtud.

V každé zubařské ordinaci je vždycky nápadný zápach, neopakovatelný, který v ordinacích jiných lékařů nikdy neucítíte. A taky zvuk vrtačky, tenký a nekonečný, jak se prokousává zubem nějakého ubožáka, zakončený nechutným zvukem odsávačky. Obvykle

mi při tom zvuku naskočí husí kůže, ale dnes na mě působil téměř konejšivě. Že bych si představila, jak honím Trevva se zubařskou vrtačkou v ruce?

Posadila jsem se a čekala, až Jane skončí s pacientem, kterého teď pomáhala otci mučit. Věřte nebo ne, ale v téhle chvíli bych si s pacientem ochotně vyměnila místo. Radši bych snášela šílenou bolest trhání zubu bez umrtvení než *tohle*. Třásla jsem se vyčerpáním a srdce mi tlouklo tak zběsilým tempem, jako by mi ho někdo jednou rukou zkoušel vyrvat z hrudního koše a současně mi druhou rukou bušil do žaludku. Zdálo se mi, že uběhla snad hodina nebo dvě, než se Jane a její otec konečně objevili v čekárně.

„Nazdárek, Annie,“ usmál se na mě doktor Smith. S Jane jsme se znaly už přes deset let a celou tu dobu se mi o zuby staral právě její otec. „Používáš zubní nit, jak jsem ti doporučil?“

S přemáháním jsem přikývla a vymáčkla něco jako úsměv.

„Po každém jídle.“

„Výborně. A teď mě omluvte.“ Ulevilo se mi, když odešel. Ne snad, že bych ho nesnášela, ale měla jsem co dělat, abych se nesložila.

„Annie?“ vrhla se ke mně Jane. „Ty teda vypadáš... Co se stalo?“

„Trevv...“ Na víc jsem se nevzmohla, protože hrozilo, že čekárnu vytopím vlastními slzami.

Jane si ke mně přisedla. „Tak mluv přece!“

„Představ si to nejhorší, při čem můžeš nacytat svého partnera. Pak si to vynásob deseti a přihod' skřipce na bradavkách a oči zavázané kravatou!“

„Co?“ Jane na mě pár vteřin tupě zírala. „Cože? Aha.“ Konečně jí to došlo. „Tak tys ho nacytala při...“

„Sexu.“

„S?“

„Úchylnými pomůckami.“

„A?“

„S Tess.“

„S tou jeho kolegyní z práce?“ zalapala Jane po dechu. „Té se snoubencem? Jak jsme s nimi byli před měsícem na obědě?“

Přikývla jsem. „Přesně. Podle všeho je do ní zaláskovaný.“

„Ale já myslela, že tě chce požádat –“

„Jak vidíš, nechtěl!“ skočila jsem Jane do řeči. Nechtěla jsem to slyšet.

„Jak dlouho to mezi nimi trvá?“

„To nevím!“ zakvílela jsem tak hlasitě, že jsem přehlušila zvuk vrtačky za dveřmi. „Jo, a prý se mám ještě dnes vystěhovat z jeho domu. Jo, a taky mě nechal zatknout. Právě mě propustili z vazby.“

„Nechápu.“

„A taky jsem urazila podpatek té podělané botě!“ sténala jsem.

„Tessině botě?“

„Ne, kvůli tomu bych nebrečela. Ale tahle bota je nejspíš nejdůležitější na světě. Nejdůležitější, nejvýjimečnější, třpytivý a odporně drahý střevíček, co kdy krucisakra někdo vyrobil, a teď jsem kvůli němu dostala padáka.“

„Fajn.“ Jane přepnula do praktického modu. „Co mám udělat?“

„Pomohla bys mi se stěhováním?“

„Jasně.“

Jane odvolala všechny své objednané pacienty na zbytek odpoledne a o hodinu později jsem, bez přítele, bez domova, bez zaměstnání, stála v mém brzy-minulém-domě, abych si zapakovala život; tedy přinejmenším posledních osmnáct měsíců svého života. Vzdala jsem se svého skvostného loftu v centru města, protože Trevv si přál, ať se nastěhuju k němu. Tehdy mě miloval... nebo ne? Všechno mi

to připadalo tak neskutečné, že jsem si ani nebyla jistá, co mám správně cítit: hněv, smutek, depresi?

Možná jsem byla obyčejně ochromená šokem. Uvědomovala jsem si jediné: musím to dotáhnout do konce, i kdybych měla fungovat jen na autopilota.

Jenže pak jsem vešla do ložnice a spatřila pomuchlané přikrývky, polštáře na podlaze a kravatu hozenou na posteli, ochromení ze mě rychle vyprchalo. Ať jsem se v pokoji koukla kamkoliv, všude jsem viděla Tess. Sklopila jsem oči k podlaze a cosi upoutalo mou pozornost. Shýbla jsem se a zvedla dva ulomené konečky svých nehtů, jež jsem si donesla z čerstvé manikúry. Rázem jsem zčervenala a hanbou jsem se málem propadla. Vždyť jsem s tím mezi kamarádkami vyvolala takové haló! Celému světu jsem vyžvanila, že mě čekají zasnuby. Dokonce jsem kvůli tomu přetrpěla trýznivé trhání obočí!

Jak jsem mohla být tak blbá?

Jane ke mně přiskočila, nehty mi sebrala a hodila je do odpadkového koše. „Čím rychleji si tohle odbudeme, tím líp!“ prohlásila rázně a postrčila mě do koupelny. Byla jsem Jane vděčná, že se mnou šla. Z naší party byla nejmenší citlivka a já teď potřebovala právě někoho takového, jinak bych teď brečela schoulená na podlaze.

„Vidiš!“ Hned ve dveřích koupelny jsem ukázala na umývadlo. „Vidiššš?“ sykla jsem. Vlastní hlas mi zněl cize. „Je růžový!“

S Trevvem jsme měli zubní kartáčky v kelímku na polici vedle umývadla. Můj byl mátově zelený, což byla moje oblíbená barva, Trevv měl modrý. Ale teď tam mezi oběma kartáčky trčel ještě růžový. Popošla jsem blíž a naklonila se, abych si prohlédla štětiny, správně střižené a v tom správném úhlu, aby dosáhl do těžko dostupných místech. Zelený a růžový kartáček se opíraly o ten modrý a mně ta pozice náhle připadla k smíchu i k zblití.

Já i Jane jsme na kelímek chvíli kulily oči. Když se ke mně obrátila, jako by mi četla myšlenky.

„Ne, Annie. Nedělej to. Buď lepší, buď povznesená. Nesnižuj se na jejich úroveň.“

Sáhla jsem po růžovém kartáčku a pevně ho sevřela v prstech.

„Ne, Annie. Povznes se. Buď nad věcí.“

Zavrtěla jsem hlavou.

Ne. Nebyla jsem nad věcí.

Kdepak, dnes se nad nic nepovznesu a nenastavím druhou tvář.

„Och bože, já se na to nemůžu koukat.“ Jane se honem odvrátila.

Vzala jsem kartáček a přejela jím dokola uvnitř záchodové mísy a pro jistotu ho ještě namočila do vody v hajzlu. Pak jsem ho vrátila do kelímku, kde ten hnusný krám od rána vyrašil.

Trošku mě rozveselila odporná představa, že Tess skolí vražedné bakterie E. Coli, ale dlouho mi ta úleva nevydržela.

Šest menších krabic a dva narvané kufry; po třech hodinách jsme s Jane byly připravené k odchodu. Zastavila jsem se na příjezdové cestě a rozhlížela se po domě, v němž jsem žila s přítelem. Jistě, dům patřil Trevvovi, ale přesto jsem všude viděla nějakou svoji stopu. To já zasázela ty růže pod kuchyňským oknem, které teď stály v plném květu, to já natřela domovní dveře na červenou. A mou vinou zůstala prasklinka v okně verandy, když jsem nepozorně otvírala lahev šam-pusu na oslavu svého nového zaměstnání.

A teď... prostě odcházím?

Zavírám dveře za důležitou kapitolou svého života.

U všech čertů, co budu teď dělat?

2.

Definitivně jsem překročila hranici temna. Spadla jsem do těch sebevražděných, ochromujících depresí, které popsali básníci všech věků, kdy člověku jen hoří v hlavě černá svíčka smrti a nevidí sebemenší smysl v tom, aby si aspoň umyl vlasy. Věřte, že tenhle stav nesluší nikomu.

Tonula jsem v tak černočerném zoufalství, že jsem dokonce začala poslouchat mix z Depeche Mode, což mě kdysi naučil Damien. Zpívali o bolesti a utrpení a každým svým slovem mi mluvili z duše.

Vinou náhlé ztráty práce jsem měla až moc času na přemýšlení. Celý první týden jsem seděla s očima přilepenýma k mobilu a čekala, že Trevv zavolá a omluví se s tím, že to všechno byl jen tragický, *příšerný omyl*.

A že je k smrti zoufalý. A že je parchant a hajzl. A že si zaslouží potrestat, tak ať si posloužím. Že šlápl vedle a udělal chybu, protože miluje mě, ne ji. Bože, připadala jsem si tak ubohá! Kolísala jsem mezi touhou, aby se Trevv s prosíkem připlazil zpátky ke mně, a mezi zběsilou chutí přejet ho kombajnem, i kdyby stokrát prosil o život.

Chyběl krůček a byla bych zralá na frontální lobotomii, svěrací kazajku a léčbu drastickými elektrošoky.

Rozhod je sám o sobě stresující ažaž, ale když miláčka nachytáte při úchylném sexu s jinou, zoufalství získá úplně jinou dimenzi. Zpětně jsem si vybavila, že o Trevvových sklonech mě už dávno mohly upozornit úlety, jako že mi *kroutil bradavkami až dokrvava*.

Jednou večer jsem v blahé nevědomosti chystala dušené kuře na houbách, když Trevv náhle popadl dřevěnou špachtli a pleskl mě s ní přes zadek. *Bolestivě*. Samozřejmě jsem se zděsila a navíc jsem šlela při zjištění, že mi na džínách značky Max Mara zůstal mastný flek. Jindy zase navrhl, že by nebylo špatné vyzkoušet horký vosk. Jakmile mi vysvětlil, že nejde o epilaci, celé jsem to považovala jen za vtip.

Očividně jsem se spletla.

Propast mé černočerné deprese se ještě prohloubila, když mi zavolala kadeřnice s dotazem, na kdy mě má objednat kvůli svatebnímu účesu. A pak přišla esemeska od manikérky, která chtěla vidět fotku snubního prstýnku. Nevím, co bylo horší: bolest pukajícího srdce nebo sžíravý pocit ponížení, když jsem lidem musela pořád dokola vysvětlovat, že ne, žádná svatba se nekoná.

A neunikla jsem tomu ani ve spánku. Ve snech mě pronásledovala Tess, a pokaždé byla dokonalá. A čím častěji se mi zjevovala, tím víc chyb jsem v zrcadle nacházela u sebe... není divu, že si Trevv vybral ji, a ne mě. Byla fantastická. Jasně že právě ona mu uměla v posteli nabídnout co já ne.

A co když jsem byla jenom špatná v posteli? No ano, nudila jsem ho!

To proto mi zahnul? Nebo jsem mu nepřipadala dost hezká? Má radši větší prsa? Nezdál se mu můj zadek? Nejsem pružná podle jeho

představ? S každou touhle otázkou jsem si ukrojila další kousek sebevědomí. Z bývalé ctižádostivé a sebejisté holky se neodvratně stával někdo úplně jiný, zdeptaný pocitem nejistoty, plný primitivního vzteku a rozružený tou šílenou nespravedlností.

A když se Trevv neozval ani desátého dne, prostě mi ruply nervy.

Bylo osm večer a já nervózně přecházela po obývací. Drtila mě nezvladatelná potřeba se s ním setkat. Až mě z toho bolelo i ve sva-lech. A protože Jane dnes pracovala dlouho, neměl mě kdo zadržet.

Zkrátka, potřebovala jsem Trevva vidět a především jsem se chtěla přesvědčit, jak vypadá jeho nový život. Doufala jsem, že se mu rozpadl stejně jako mně. Doufala jsem, že zoufale sedí v křesle a užívá se pocitem viny z vlastního hajzlovství. Že trpí jako zvíře, protože mu postupně dochází, jak úděsnou chybu udělal...

Rozjela jsem se k jeho domu po paměti, automaticky po známých ulicích. Štvalo mě, že v tomhle se nic nemění. Čekala bych, že po mé drtivé životní havárce prochází celý svět stejným utrpením jako já, takže se mě až dotklo, že je všechno stejné jako dřív.

Zaparkovala jsem o pár domů dál, zhasla motor a vystoupila. Bylo mi jasné, že v kapsáčích a v mikině s kapucí vypadám jako úchyl vedený v registru, ale byla jsem tak opilá a našťvaná, že mi to bylo fuk. Doplížila jsem se k domu a ještě z dálky nakukovala do rozsvícených oken. Přes záclonu jsem rozeznala siluetu v kuchyni. Trevv?

Opatrně jsem se propletla mezi pichlavými růžovými keři, abych se dostala těsně ke sklu. Přitom mi kmitlo hlavou:

Annie? Co to do prdele práce vyvádíš?

Hned jsem však na všechny pochybnosti zapomněla a naklonila se k oknu jako špion.

Slyšela jsem hlasy, ale jednotlivá slova jsem už nerozeznala. Přes záclonu jsem sice viděla pohyby, ale nic určitého. Okno bylo maličko

pootevřené a přímo svádělo k tomu, abych dovnitř prostrčila ruku a záclonu odhrnula... aspoň na vteřinku!

Ne, Annie, ne! varovalo mě moje lepší já.

Jen do toho, Annie, udělej to! přemlouval mě důrazně jiný hlas, a já ho poslechla. Protáhla jsem ruku škvírou okna a konečky prstů jsem záclonu maličko nadzvedla.

Večeře u stolu osvětleném svíčkami... ve váze rudé růže a v nich zapáchnuté právníčko ve tvaru srdce... Zvedl se mi žaludek, v ústech mi zhořkla žluč.

Držení za ruce, pohled z očí do očí, úsměvy a šepot... Bylo mi do pláče, ale současně jsem od toho výjevu nedokázala odtrhnout oči. Jako bych se dívala do zrcadla, ale viděla v něm někoho jiného. Byla to moje kuchyně. To já vybrala tyhle sklenky na víno, dokonce i ten stůl, za nímž seděli, byl podle mého vkusu. Copak mi jiná ženská může ukrást celý život?

Stála jsem u okna jako přilepená a fascinovaně, skoro až zvrhle sledovala ty dva, jak hrají své role v životě, který kdysi patřil mně. Když se však Trevv předklonil a políbil Tess tak, jak mě nepolíbil nikdy, nechala jsem záclonu klesnout a zhroutila se na zem. Snažila jsem se neplakat, ale slzy mě přemohly. Schoulila jsem se do klubíčka a neovladatelně se rozplakala jako malé dítě.

Celá rozklepaná jsem tiše a dlouho naříkala na studené mokré hlíně, až mi došly síly. Uběhla snad celá věčnost, zatímco mě skrz oblečení píchaly trny růží. Prsty jsem zatínala do hlíny, abych nezačala ječet a mlátit kolem sebe pěstmi.

Nakonec jsem se nějak dovlekla do auta. Bahnem jsem byla obalená od hlavy až k patě a navíc celá bolavá. Kosti jsem měla jako v ohni, kůže mě pálila a nejradši bych si zalezla do díry a umřela. Páni, může někdo klesnout ještě hlouběji než já? Hnusila jsem se

sama sobě, že se nestydím brečet pod oknem svého ex a jeho nové přítelkyně.

V autě jsem se zařekla, že o tom nepovím nikomu. Ani kamarádům ne. Hezky to v sobě budu dusit a dohánět se tím k šílenství. Tak!

A když jsem se k šílenství nedoháněla sama, některé kámošky to dělaly za mě – a sestřenice Lilly obzvlášť. Před pár lety ji dramaticky vypekl přímo před oltářem – a taky před pětistovkou svatebčanů – její vlastní snoubenec. Chvilí z toho byla totálně na hadry, ale všechno to nakonec dopadlo báječně, protože potkala Damiena. Ovšem teď kolem sebe hází filozofická moudra jako lentilky a zasypává mě nekonečným proudem klisé, div se v nich nezalknu.

„Všechno má svůj důvod...“

„... komu je souzeno...“

„... utrpení je někdy požehnáním...“

Ale tahle prosluněná životní filozofie pekelně vytáčela. Jediná kámoška, která se ke mně chovala s brutální upřímností, tedy kromě Jane, byla Stormy-Rain. Když jsem jí vyklopila, co se stalo, nezačala mě překotně utěšovat, kdepak! Prostě řekla: „Věděla jsem, že se to nakonec stane. Měla jsi to v kartách.“

Právě Stormy-Rain od začátku mé známosti s Trevvem mi svůj názor netajila. Trouсила slůvka jako *arrogantní* a *kapitalistický vyděračský parazit* (s taktem si těžkou hlavu nedělala nikdy). Ale já ve své rané zamilovanosti byla jako slepá. Přes mlžný opar hormonů lásky a sexu jsem neviděla nic z toho, nač moje kamarádka poukazovala.

Trevv byl pro mě láska na první pohled, třebaže mě až do té doby nenapadlo, že mě přitahuje právě takový typ mužů. Před ním jsem randila s celou galerií ubožáků. Dokonce jsem svého času věřila, že mezi volnými muži si neomylně vybírám jen samá běčka. Tehdy

jsem bláznila po módních dramatických typech – znáte je, tak ujeté maníky, že je okolí považuje za tvůrčí osobnosti odsouzené k nesmrtelné slávě. Většinou by jim prospěla infuze s vitamíny, břitva na strniště a trocha slunce.

A právě vzhledem k tomu, že jsem se motala v tvůrčím průmyslu, měla jsem z čeho vybírat. Zpočátku mě zajímali ti vnitřními běsy šíření a o přežití bojující umělci v pletených propínacích svetrech, odrbaných džínách se šmouhami od barvy, sešmajdanými teniskami a vlasy, které snad v životě neviděly kartáč. Přiznám se, že po několika letech mi zevšedněli. Postupně jsem začala mít plné zuby chlápků, co byli emočně ještě labilnější než já, a jejich obě stehna vydala na moje jediné. Podlehla jsem dosud nepoznané touze po *skutečném* muži, i když jsem o něm neměla konkrétní představu.

A tak, když jsme jednou večer s partou popíjeli v jednom luxusním podniku, který jsme si mohli dovolit jen s odřenýma ušima – spatřila jsem jeho. Všichni jsme srkali první drink, který jsme si objednali už před hodinou, jen aby nám vydržel co nejdéle. Jako stylistka u reklamní agentury (svou práci jsem mimochodem nenáviděla) jsem měla slušný plat, ale rozhodně ne takový, aby mi připadalo normální vyhodit dvacet dolarů za jeden koktejl. Ovšem pak kolem nás prošel Trevv. Ucítila jsem ho dřív, než uviděla. Nikdy na to nezapomenu, na vůni santalového dřeva a tropického deště. Z té opojné kombinace se mi slastí zatmělo před očima. V té chvíli si Trevv zřejmě všiml, jak se na něho dívám – či spíš zírám – protože po pár minutách se vynořil u našeho stolu.

„Smím dámám nabídnout skleničku?“ Choval se neuvěřitelně džentlmensky, na což jsem nebyla zvyklá. A stejnou novinku pro mě představoval muž, jenž s lesklou kreditkou zaplatil koktejly celému stolu – moji bývalí partneři by z kapes jen taktak vyhrabali

z kapes džínů hrst drobných a u toho by proklínali celý svět, protože v ní byly díry.

„To si pište! Žádná z nás si tu nemůže dovolit ani skleničku vody z kohoutku!“ sdělila jsem mu. Trevv se rozesmál. A tím myslím skutečný, upřímný smích, jako bych byla stand-up komik, nebo tak něco. A po pár koktejlech a asi tříhodinovém klábosení jsem usoudila, že Trevv je přesně to, co potřebuju. No páni, sotva začnu toužit po změně, a takový muž mi spadne rovnou do klína! A navíc jsem ho taky zaujala. Určitě do té doby randil jen s typy a la sekretářka v kostýmku, od kterých jsem se lišila jako exotické zvířátko. Hm, ale nakonec se k tomu sekretářskému typu zase vrátil.

Líbilo se mi, že je trochu namyšlený a hodně sebejistý, možná až trochu arogantní. Hrozně mě to přitahovalo. Všechny jeho vlastnosti, které Stormy-Rain uvedla v seznamu jeho nedostatků, mi na něm připadaly nejlepší a nejzajímavější. A navíc byl neuvěřitelně pohledný, kombinace mužného herce a modela. Byla to univerzální krása, kterou by zaujal i mou devadesátiletou babičku. Možná mě hned mělo trknout, že je to až *moc* krásný chlap, zvlášť pro někoho, jako jsem já.

Po skandálu Skřípce-gate, jak jsem té trapárně říkala já i kámošky, mě Jane u sebe nechala bydlet zadarmo, protože cifra na mém spořicí účtu se rychle zmenšovala. Měsíc dva to bylo vlastně fajn: vycházely jsme spolu naprosto pohodově a fungovaly nezávisle na sobě. Já se na pohovce užírala sebelítostí, zatímco Jane šla do práce. Večer jsme spolu sledovaly televizní dokumenty.

Odjakživa mě zajímalo, kde Jane čerpá tu úžasnou znalost faktů a dat a cifer všeobecně, a teď jsem to tedy věděla. Současně jsem se dozvěděla, že každých sedm let se v lidském těle vymění každá buňka, že prodejní automaty zabijí každoročně čtyřikrát víc lidí než

žraloci a že když včelí samec oplodní královnu, varlata mu explodují a pak pojde. Navzdory svému zoufalství jsem se neubránila úsměvu, protože jsem si představila, že právě teď se Trevvova varlata odrážejí od stěn ložnice.

První dva měsíce mi Janin byteček připadal jako klidné útočiště, kam šílenství světa za mnou nemůže, ovšem pak jsem si konečně uvědomila, jak často mě navštěvuje moje matka. A vždycky bez varování. Jednou ráno mě probudil její hlas. Velela týmu řemeslníků, kteří vytrhali všechny koberce a nahradili je dřevěnou podlahou. To všechno, prosím, objednala bez dohody s Jane, stejně jako nám ze spíše vyhodila všechny karbohydráty a nechala přechalounit křesla a pohovku v obývacím pokoji.

Matka Jane je taky číslo. Vždycky jsme Jane podezřívaly, že ty historky o ní jsou přitažené za vlasy, ale teď můžu s jistotou potvrdit, že je to všechno pravda. Naopak, Jane o ní mluvila velmi umírněně. Paní Smithová v nejmenším neuznávala hranice soukromí a osobního prostoru. Současně se až posedle snažila sehnat dceři ctitele. Sotva se dozvěděla o krachu mezi mnou a Trevvem, zahrnula do svých plánů i mě. Dokonce mě požádala o pár soukromých fotek, aby mi mohla vytvořit profil na seznamce. Jeden už tajně založila Jane, jež to zjistila až v okamžiku, kdy ji na ulici poznal úplně neznámý muž.

„Ale snaž se vybrat různé fotky!“ nařídila mi jednou, když bez klepání vpadla do mého pokoje. „Muži si potrpí na všestrannou ženu. A hlavně nezapomeň na fotku v bikinách; ty jsou nejoblíbenější. Ale ne abys tam vypadala jako laciná děvka. Ty bikiny musejí hlásat: ‚Jsem moderní, mám úroveň i sebevědomí, ale na prvním rande se s tebou nevyspím. Na druhou stranu mě neurazí, když zaplatíš večeři a otevřeš mi dveře u auta.‘“

Do té doby jsem neměla potuchy, že bikiny něco hlásají.

Vzhledem k nekonečným zásahům kamarádky matky do našeho života se Jane ani neurazila, když jsem si začala shánět bydlení, o novém zaměstnání ani nemluvě. To moje bezcílné flákání trvalo už celou věčnost a bylo jasné, že to musím stopnout. Představovala jsem si, že vlastní bydlení bude pro mě znamenat kladný posun správným směrem a že se všechno bude už jen zlepšovat. Jenže se nezlepšilo nic. Naopak.

Následující měsíce přinesly jen další sešup z kopce, trysk po klikaté strmé stezce, při kterém si snadno můžete uhnat výron – zvlášť když běžíte na jehlových podpatcích.

Naštěstí jsem podpatky nenosila, dokonce jsem se nedostala nikam, kde by je ženy nosily. Bývalá šéfka Sonja měla pravdu: neměla jsem šanci najít místo v žádném módním časopise. Nikdo neměl zájem zaměstnat osobu, jež zničila velmi nákladné focení módní kampaně, o vražedném pokusu ani nemluvě. Přesně tak, celá věc se rozbujela v nepřiměřeně velký skandál. Drbny v celém městě si domýšlely, překrucovaly a snažily se z události vydojit maximum. Nikoho nezajímalo, že policie mě neobvinila a nikdo mě nežaloval; přece je škoda pokazit dokonalou pomluvu, no ne?

O průběhu skandálu kolovalo hned několik odlišných verzí. V jedné z nich jsem dostala záchvat psychózy a hlasy v hlavě mi nařídily sáhnout po noži. V jiné verzi jsem si akci naplánovala jako Lorena Bobbitová.

Pro případ výpadku paměti, Lorena – ne bezdůvodně, pozor na to – ufikla manželovi pindíka a ujela s ním do polí, kde ho vyhodila z okénka. Pro jedny byla cvok, pro druhé zase hrdinka. Penis manželovi přišli zpátky a potom si vychutnal krátkou kariéru pornoherce. Je to pravda, přísahám!

Současně mi bylo jasné, že drbny rychle omrzím; módní průmysl je vrtošivý, zvlášť když slavná modelka přizná bulimii, drogovou závislost nebo nedokáže zamaskovat celulitidu.

V nejmenším jsem netoužila po návratu do šíleně stresujícího světa módy, a to ani jako stylistka. Ostatně, ve svém současném rozpoložení bych to nejspíš nezvládla ani psychicky. Navíc jsem všude rozhlásila, že tu práci беру jen jako odrazový můstek vyšší mety a bylo by trapné uznat porážku a neúspěch – zvlášť, když se mi podařilo nejen kariéru, ale i všechno ostatní v životě. Kromě toho navrhovat a prodávat manažerské oděvy, vlezle vylepšené o folklórní motivy různých zemí, to vážně nebyl můj šálek čaje.

Nakonec jsem se rozhodla pro pohodovější práci (jinou jsem beztak sehnat nedokázala). Přijali mě v krejčovství Patel&syn, což byla rodinná firmička, která dělala všechny práce, zkracováním kalhot a přišíváním knoflíků počínaje a výrobou barevných sárí na svatby a další společenské události konče. Byla to malá přečpaná dílna na chudším konci orientální čtvrti, v poměrně drsné čtvrti Johannesburgu, vecpaná mezi obchůdek s všemožnými výrobky z plastu a krámkem s kořením. Někdy kořeněná vůně v ulici zesílila natolik, že mi z něj třeštila hlava, ale současně čtvrt' byla rozjařeně hlučná a pestrá a kypěla životem. Občas jsem cestou do zaměstnání měla dojem, že jdu mezi kulisami bollywoodského filmu a co nevidět uslyším hudební doprovod nebo spatřím herce odříkávajícího roli.

Jindy jsem do dílny dolezla jen díky představě, že Trevvův pytlík přišiju ke koberci. A v jistých chvílích, kdy jsem poslouchala vrčení šicího stroje a pozorovala rytmické a nadzvukově rychlé kmitání jehly probodávající látku, jsem skoro věřila, že Trevvovi by se to vlastně líbilo.

Štípnutí. Bodnutí jehlou. Výprask kuchyňskou špachtlí. Co ještě ho vzrušovalo? Koneckonců svět byl plný bizarních fetišů a kdoví, co s Tessou za zavřenými dveřmi ložnice vyvádějí. Fantazie mi uměla nakreslit takové výjevy, až se mi zvedal žaludek. Například: Trevv se skřipci na bradavkách leží připoutaný k sloupkům postele a Tess do něho šťouchá elektrickým obuškem na dobytek nebo podobným hnusem.

Nejlepší na mé nové práci byli Patelovi. Stali se pro mě náhradní rodinou, obzvlášť babička Padma. Kolikrát mi přinesla zbytek kari nebo smažené taštičky se slanou náplní. Neměla jsem to srdce říct jí, že po indickém jídle mě vždycky pálí žáha.

Plat tedy nebyl nic extra, stačil na základní přežití. Našla jsem si malou zahradní chatku v studentsko-uměleckém předměstí Melville. Neuvěřitelné, jak se člověku bez peněz mění priority, protože tváří v tvář hrozbě hladu rázem zapomene na starosti, jestli má dobrou adresu a obléká se do těch správných značek. Po pravdě, čím jsem byla chudší, tím méně podobných problémů jsem řešila.

Moji domácí byli typičtí obyvatelé téhle vyloučené čtvrti. Gunter měl doma malou firmu na výrobu biopaliva z použitého oleje, který získával z restaurací. Byla to dost hnusná práce. Helena řídila malíčký e-shop s ekologickými potřebami pro zubní hygienu, třeba párátka z bambusu a recyklovatelné zubní nitě.

Náhle jsem se ocitla v úplně jiném světě. Ze všeho nejdřív jsem se musela naučit třídit kompleť všechen odpad. Jednou domácí našli v mé popelnici plechovku od koly a vyváděli, jako bych spáchala vraždu. Dostala jsem příkaz ji okamžitě vytáhnout a k tomu vyfassovala příručku *Krvavé slzy: Matka Příroda umírá pomalou a trýznivou smrtí.*

Můj společenský život spadl na nulu. Zpočátku jsem se snažila vyhovět kámoškám, jež se mě pokoušely vrátit zpět do víru dění. Párkrát jsem s nimi někam vyrazila, a dokonce absolvovala i rande naslepo. No, řekněme, že to nedopadlo dobře, protože jsem na veřejnosti předvedla hysterickou plačtivou scénu a slzy mi rozmazaly řasenku. Dotyčný však zůstal u zdvořilosti: „Zavolám ti.“

Samozřejmě nezavolal. Nakonec jsem pochopila, že ještě nejsem dost v pohodě, abych se stýkala s lepší společností, a s děvčaty se scházela stále méně – a s muži už vůbec ne – a volno trávila na pohovce a na Facebooku špehovala každý Trevvův a Tessin krok.

V podstatě jsem s nimi uzavřela virtuální vztah, i když o tom neměli tušení. Dokonce jsem je doprovázela na romantický výlet do Paříže; mně povídejte něco o masochismu.

Co je to se mnou? Takhle přece vypadá drogová závislost! Nenáviděla jsem je, ale přitom jsem je potřebovala a toužila po nich, protože jsem nic jiného neměla. A možná jsem i věřila, že nic lepšího si ani nezasloužím.

Ale jednou večer, když se mým kámoškám zase nepovedlo vytáhnout mě na nějakou sešlost, mi všechny naráz vpadly do domku a přinutily mě se s Trevvem a Tess definitivně rozejít i virtuálně.

Všechny jsme si sedly do jednoho chumlu, já se naposledy sebe-mrskacsky podívala na fotku, jak se k sobě Trevv a Tess tulí před hořícím krbem, a zablokovala je. Bylo to jako malá smrt, poslední hřebíček do rakve. Jane mě držela za ruku a já brečela. Val otevřela víno – bylo mi jasné, že ona ho potřebuje ještě víc než já. Lilly vytáhla sáček chipsů a Stormy položila před práh kousek křišťálu, aby nedovolil vstoupit žádné negativní energii.

A poté jsem sice dál odmítala vyrážet za zábavou s děvčaty, ale doma jsem pro změnu koukala na televizi a četla knihy o svépomoc-

ném vývoji ducha a zlepšení života. Po měsíci četby o psaní deníku, pocitu vděčnosti a nutnosti vytčení osobnostního cíle – což mohlo být kdovíco – mě zaplavilo nutkání dělat něco víc. Jak bylo pro moje momentální rozpoložení typické, samozřejmě jsem netušila přesně co. Z absolutně sebejistého tvora, který měl jasno, co chce a kam směřuje, a nebál se ani smělých kroků typu změna zaměstnání, jsem se změnila na zamindrákovaného pochybovače. Ta nová, znejistělá Annie mi vůbec nebyla sympatická.

Ten nápad jsem dostala náhodou. Při vylézání z auta jsem se popruhem kabelky zahákla o bezpečnostní pás. Uslyšela jsem rupnutí a pak cinkot a cvakání, jak se milion věcí rozsypalo po zemi.

„A kruci!“

Rtěnka se mi zakutálela pod auto a já si musela lehnout do prachu a neuvěřitelně natáhnout ruku do nemožného úhlu, abych ji zachránila.

Zůstala jsem celý den našťvaná a navíc obalená hnusnou špínou. Po příchodu domů jsem se rozhodla ušetřit a spravit si kabelku vlastnoručně. Ovšem po desetiminutové prohlídce dosud nevybalených krabic a tašek jsem si s hrůzou uvědomila, že můj šicí stroj zůstal u Trevva.

Nejspíš k tomu dojít muselo. Nastal okamžik, kdy se musím Trevvovi opět postavit tváří v tvář. Napsat mu mail mi trvalo snad deset minut. Pročetla jsem si ho tolikrát, až mi písmena přestala dávat smysl.

Měla jsem pocit, že ani v tomhle nemůžu sama sobě věřit. Analyzovala jsem každé slůvko i tón: přehnaně zoufalý, našťvaný, vlezlý? Nakonec jsem se rozhodla požádat o posouzení Stormy-Rain; konec konců je herečka a má zkušenosti se scénáři. Třeba mi poví, jestli

jsem ve vzkazu zachovala neutralitu a nepřidala mu nezamýšlený význam.

Stormy mě uklidnila, že zpráva je neutrální, a připojila radu: „Nesmíš dát před nepřítelem najevo slabost. Psi strach vyčítí.“

A měla pravdu, jak jinak. Při setkání s Trevvem jsem nutně musela zachovat klid a nenechat se vykolejit. Nesmím mu dopřát to zadostiučinění vidět, jak totálně jsem na dně. Ještě deset minut jsem na zprávu nevidomě zírala a pak ji odeslala.

Ahoj, tady Anne. V pokoji pro hosty jsem nechala šicí stroj.

Můžu přijet a vyzvednout si ho?

Odpověděl do vteřiny. Ne že by mě to překvapilo. V podstatě měl mobil přioperovaný k dlani, aspoň tedy v posledních měsících našeho...

Zčistajasna mi to secvaklo. Jak jsem mohla být tak slepá a pitomá? Až zpětně jsem si vybavila všechny příznaky Trevvovy nevěry. Představila jsem si všechny ty tlumeně smyslné rozhovory, které s Tess vedl, když jsem byla v přízemí nebo ve vaně.

Vzápětí jsem se málem zhroutila bolestí z vědomí toho, že mě Trevv tak dlouho podváděl, studem a vztekem nad vlastní hloupostí. Ale tuhle věc jsem musela vyřídit.

Když jsem konečně přijela k domu, připadalo mi to jako v jiné realitě. Prošla jsem dveřmi a zjistila, že všechny stopy po mně zmizely jako křída umytá mokrou houbou. Všude mě nahradila Tess. Vedle vchodových dveří visel její těžký luxusní plášť, pod ním střevíčky na jehlových podpatcích. Popošla jsem dál do chodby.

„Promiň, pokud by ti nevadilo...“ Trevv se mi koukl na boty. „My se v domě zouváme.“

„Uch. Tak jo.“ Dost mě zaskočil, ale vyzula jsem lodičky a neochotně je přišoupla k Tessiným střevíčkům.

„Je to lepší pro feng shui,“ zamumlal Trevv.

Klidně se z feng shui podělej! Odkdy se Trevv stará o takové věci? Byl příliš posedlý penězi a svou pověstí, než aby mu zbyl čas zajímat se o pozitivní energii, co mu proplouvá domem.

„Je Tess... chci se zeptat...“ vykoktala jsem, i když jsem se předem zařekla, že nedám najevo sebemenší slabost.

„Ale ne, má teď hodinu pilogy.“ Trevv po mně blýskl úsměvem a přísahala bych, že i zuby má bělejší než dřív. „Je to takový kříženec mezi jógou a pilates, chápeš, úžasně blahodárné pro vnitřní rovnováhu.“

„Hmmmm,“ zamumlala jsem a šla za Trevvem do pokoje pro hosty, který se během mé nepřítomnosti změnil na domácí posilovnu. Při pohledu na běžecký pás mě píchlo v útrobách. Do fitka jsem nevkočila už měsíce. Našla jsem šicí stroj zabalený, abych ho mohla pohodlně odnést. Už už jsem po něm sahala, když mě Trevv zarazil.

„Dovol,“ řekl ohleduplně a laskavě, jako by se trochu zbavil viny tím, že mi těžký šicí stroj odnese do auta. Prostě kokot. Čekala jsem, kdy zamíří ke dveřím, ale zůstal stát.

„Echm...,“ zkoumavě se na mě zadíval. „Jak se daří, Anne?“

Tou otázkou mě vyvedl z rovnováhy. Žaludek se mi sevřel v křeči. Ani ve snu jsem nestála o klábosení s grázlem, co mě odkopl, ale... *Nedej najevo žádnou slabost.*

„Suprově! Fajn!“ přikývla jsem důrazně. Až moc důrazně.

„To rád slyším.“ Znělo to upřímně, ale já měla Trevva přečteného. Tyhle otázky neměly pranic společného s jeho zájmem o mé osobní blaho, kdepak. Byly spíš důkazem jeho zvrhlé zvědavosti.

Podle všeho měl v plánu Tess hned večer líčit, že jsem totální břídl, nula. Vypadala jsem děsně, i když před cestou jsem si snad hodiny upravovala vlasy a líčila se podle hesla: „Nikdy nedovol, aby tě nepřítel viděl slabou.“

„A kde vlastně bydlíš?“ dotíral Trevv a mně bylo na zvracení.

„Chvilí jsem bydlela s Jane, ale teď jsem si našla pěkný zahradní domek.“

„Nádhera. Velmi osobité.“

V jeho hlase jsem zaregistrovala výsměšný podtón a dostala jsem chuť mu nafackovat, případně ještě něco horšího. Začínal se mi dostávat pod kůži, nenápadně a zákeřně jako parazit.

„Ano, je to tam krásné.“ Předstírala jsem tu správnou kombinaci nadšení a současně i nadhledu – pokud to je vůbec možné.

„Scházíš se s někým?“

Ta otázka mi rázem rozbila tu zoufale předstíranou fasádu sebejisté pohody, která byla už beztak děravá. Mžikla jsem Trevvovi do tváře a z jeho očí jsem vyčetla, co přesně by rád slyšel:

Ne, nescházím se s nikým a bez tebe prožívám peklo. A cítím se zoufale osamělá a nejistá a život pro mě ztratil smysl.

(Což, bohužel, byla skoro stoprocentní pravda.)

Opět jsem přikývla. *Bože, co to vyvádím?* „Jo. Po pravdě, scházím.“

Na vteřinku se Trevv zatvářil zaskočeně, ale hned se vzpamatoval. „To je fajn, Anne.“

„Jo, je skvělý. Vážně skvělý.“

„Znám ho?“ Trevv neskřýval zvědavost. Očividně doufal, že se zmíním o nějakém proslulém zoufalcí, nad kterým by se mohl povyšovat. Trevvův život sestával z trvalého soupeření.

„Neznáš,“ vyhrkla jsem chvatně a pak si nesmyslně začala kopat vlastní hrob. „Není z města.“

„Neříkej? Odkud?“

„Je z... z... uch.“ A pak se to stalo. Honem jsem v mozku tápala po jiném místě. V podstatě by stačilo uvést jakékoliv jihoafrické město, ale v hlavě jsem měla prázdno. V totální panice jsem přelétla pohledem po místnosti a pátrala po záchytném bodě. Pak jsem si všimla běžeckého pásu a dalších posilovacích pomůcek a odpověď mi vylétla z úst bez dalšího přemýšlení.

„Z Austrálie.“

„Z Austrálie?“

Ksakru! „Jo, ze Sydney!“ potvrdila jsem pevně.

„No ne, hotová exotika.“ Teď už se mi Trevv vysmíval. „A jak se jmenuje?“

„Jak se jmenuje?“ zopakovala jsem.

„Jistě. Má nějaké jméno?“

„Jo, jméno.“ Prázdno. Propastné, idiotské prázdno. Z milionů mužských jmen jsem si ve zmatku nedokázala vzpomenout ani na jedině. Tentokrát jsem se pohledem zastavila v rohu u igelitové tašky od značky *sissi-boy*.

„Boyyy-den. Jmenuje se Boyden.“

Trevv se tvářil podezřívavě a já se nedivila. Existuje vůbec takové jméno?

„Boyden ze Sydney v Austrálii?“ ujistil se.

„Přesně tak. Jo, když o tom mluvíme,“ dělala jsem, že koukám na hodinky – jsem hodně bídná herečka –, „už mám zpoždění na rande, a víš přece, co se říká o Australanech...“ Zoufale jsem polkla. *Co se říká o Australanech? Co to žvaním, proboha? Copak jsem magor?* Teď už jsem paniku maskovat nezvládla.

„Že jsou dochvilní!“ vykřikla jsem vítězoslavně. „Australani jsou tím proslulí! Ani o vteřinku později!“